

Zomer 1992

Verslag
van een
trektocht door
de westelijke Wallische Alpen
door Alef en Peter Burghouts,
een trektocht in het Simplongebied
met overschrijding van de
Zwischenbergpas,
en de beklimming van de
Weißmies door Frans van Schaik
en Alef en Peter Burghouts.

Zaterdag 25 juli 1992. Utrecht – Martigny – Patiéfray.

Na een vermoeiende nacht zonder slaap zijn we om even voor half negen in Martigny uit de bergenbus van de KNAV gestapt.

De bus die we moeten hebben naar Verbier gaat pas om 10.55 uur. Dus gaan we proberen te liften en lopen door tot voorbij de afslag Forclaz. Na 'n minuut of tien hebben we 'n lift naar Le Chable. Daar na hooguit 5 minuten weer 'n lift van 'n paar Duitsers naar Verbier. Het is er heel druk. In een aangename koelte drinken we 2 keer koffie en cola. Dan met z'n tweeën in een bakje naar boven. Naar Les Ruinettes.

We zijn beiden loom. In traag tempo dus op weg. We starten op 2195 meter en lopen door Fontanet en Tsarbondé (La Chaux) in een lichte stijging over een goed pad. We komen hier, toch vrij hoog, een kikkertje tegen. Gezellig.

Als Alefs dufheid echt doorbreekt vinden we een prachtig kampeerplekje onder de Cabane du Mont Fort in de moerassige dalkom met de naam Patié Fray. Het is pas half drie in de middag. Maar we moeten bijslapen en uitrusten na die vervelende busnacht.

zo'n 150 meter te voet gestegen. Morgen beter.

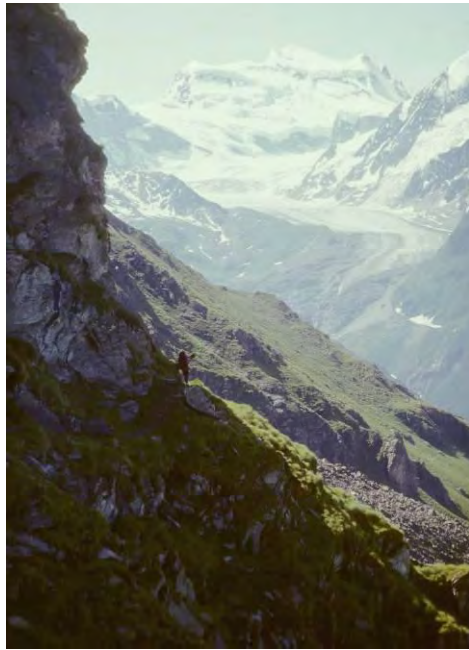

We vermaken ons prima met aan de beek hangen, worst eten, ons helemaal wassen, lui-eren, tent opzetten, spullen naar de tent slepen, en boerenkoolstamppot met worst eten. Daarna klimt Alef wat omhoog voor foto's. Ik doe dat ook. Dan afwas en koffie. Alef ver- stelt zijn rugzak. Het is nog steeds heet door de zon terwijl de lucht aangenaam koel is. De aanvankelijke bewolking verdwijnt groten- deels; het trekt open. Nu zien we dat we een weliswaar nevelig maar toch fraai uitzicht hebben op de Mont Blanc groep. Die is hier ook niet zo ver vandaan, zo'n 35 à 40 kilome- ter. Paar dia's gemaakt.

Om 21.00 uur gaan we slapen. Op een hoogte van ongeveer 2340 meter. Vandaag dus maar

Zondag 26 juli 1992. Patiéfray - Le Letio d'Allèves

Prachtig weer. Om 08.00 uur opgestaan. Ons uitzicht is grandioos. Niet helemaal helder en het grote contrast blijkt moeilijk op de dia te vangen maar de Mont Blanc hier in het midden. We ontbijten rustig en pakken daarna alles weer in. Pas om 10.00 uur vertrokken. Gedeeltelijk in de schaduw beginnen we de klim naar Col Termin. Het is een goed pad naar gemiddeld het zuid-oosten met prachtige vergezichten. We zien diep achter en beneden ons Verbier, in het noordwesten Les Dents du Midi die we in de zomer van '84 met Dorus en Dien zo vaak zagen en rechts in het westen het Mont-Blanc massief. En in het zuiden, zeker als we om de steile bergkam van de westelijke Bec des Rosses heen zijn ook een

prachtige uitzicht op de Grand Combin met neventoppen. Inmiddels lopen we, anders dan gisteren en bij het begin vandaag, over 'n pad langs een steile helling. En het stijgt als we onder de Bec des Rosses en Bec Termin doorlopen naar de Col de Termin op 2679 meter. We zijn er om 12.00 uur en rusten uit samen met een ander stel. Na een paar woorden Frans en Engels ontdekken we dat het Duitsers zijn en lukt de babbel prima in het Duits.

Het pad draait bij deze col scherp naar links, naar het noordoosten, een woest en steil dal in langs de oostelijke flank van de Bec Termin. Diep onder ons een grijsgroen meer; Lac de Louvie. We krijgen een beperkte daling voor we weer omhoog zwoegen. Het is heel warm, heel ruig en heel stil hier. Het pad is behoorlijk lastig en zeer vermoeiend. We merken óf te weinig conditie te hebben, óf te veel gewicht mee te sjouwen, óf moeite hebben met acclimatiseren. Misschien toch de combinatie van hoogte en snelheid waarmee we op die hoogte zijn gekomen. Het is hier indrukwekkend ruig en stenig. Geen groen.

Het pad draait bij deze col scherp naar links, naar het noordoosten, een woest en steil dal in langs de oostelijke flank van de Bec Termin. Diep onder

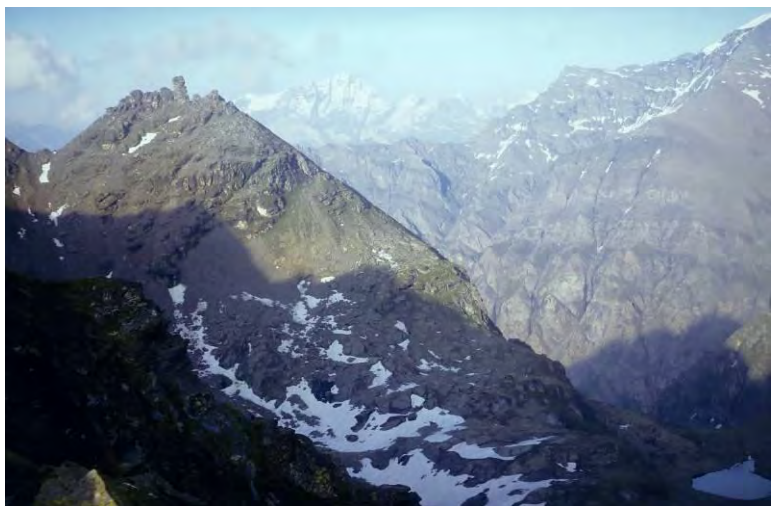
Uiteindelijk komen we op de Col de Louvie (2921 meter) en moeten daarna in de sneeuw af dalen. Dat is lastig; heel steil en dat in half smeltende sneeuw. Daarna de horizontale oversteek van de gletsjer Grand Désert. Ik vind het een beetje angstig. Herinner me, nu ik dit eindelijk uitschrijf, in 2009, nog dat beeld van een paar centimeter drabbige sneeuw op ijs waarbij tussen de drap en het ijs water naar beneden stroomt. De vrees uit te glijden. Ook al is de gletsjer niet steil; we traverseren over ijs en drap waarbij naar beneden glijden een bad in het meertje zou betekenen. Stijgijzers zouden hier fijn zijn geweest.

Een verlaten dal. Alles grijs of rotsig bruin, geen groen en geen levende ziel te zien. Het wordt steeds later terwijl we nergens een plekje zien waar we zouden kunnen kamperen. En we zijn behoorlijk vermoeid. Halen we de Col de Prafleuri nog bij daglicht? Gezien de zonshoogte moet dat wel lukken. Doorgaan dus. Ik merk hier ook dat ik mijn slippers verdorie heb verloren. Die zaten dus niet goed vast boven op de rugzak.

We zwoegen en hijgen ons omhoog naar de pas. We zijn daar om 20.00 uur. Op 2965 meter hoogte. We worden er rijkelijk beloond; een fantastische kijk op de schitterende bergen die het Val de la Dixence in het zuiden afsluiten: ik denk de Mont Blanc de Cheillon en Pigne d'Arolla. En in de foto die hier rechts staat is volgens mij in de verte de Weisshorn te zien met op de noordgraat het piekje van de Grand Gendarme.

Beneden ons zien we een vlak naargeestig uitzijnde grauwe dal-kom met veel smeltwater, sneeuwvelden en gruis. Op de groene heuvel ongeveer in het midden de hut; Cabane de Prafleuri. Maar wij hebben een hutje in de rugzak. En gezien de snel dalende zon moeten we rap omlaag om dat hutje op te zetten. Het ziet er daar niet bepaald gastvrij uit. Maar ja.

Er is nog wat moois. In de afdaling van deze Col de Prafleuri (2965 meter) worden we op een zeker ogenblik vanaf een meter of vijftien, twintig meewarig bekeken door 5 steenbokken die onze techniek behoorlijk lachwekkend vinden.

Ze doen ons voor hoe het wel moet. Maar we snappen het niet.

Zo'n 150 meter onder de pas vinden we aan de westkant van Le Letio d'Allèves een min of meer

droog plekje dat vlak genoeg lijkt voor het tentje. Het wordt nu snel donker. We zijn alle twee heel vermoeid als we net voor het donker de tent op gezet krijgen.

Verder zit het niet mee. De branderfles met benzine valt om, ik heb koppijn, onze Ravenmaaltijd heeft een zo vreemde smaak dat we het niet durven opeten en we moeten ons in het donker wassen met ijswater dat uit de rots loopt. Maar daarna in de slaapzak is het lekker warm en heel erg sfeervol in dit bijna noodbivak op 2800 meter niet ver verwijderd van de hut.

Maandag 27 juli 1992. Le Letio d'Allèves – Lac des Dix.

Al om half acht brandt de zon me de tent uit. We staan heel rustig op, genieten van het prachtige uitzicht, ontbijten, pakken de spullen in en breken de tent af. Alles op ons gemak. Dan komen twee sportieve dames uit de hut omhoog waarmee we een kort babbeltje maken. Ze vertellen ons dat de route naar Arolla gemakkelijker en meer ontspannen zal zijn dan het traject dat we achter de rug hebben. Ze adviseren ons vandaag de route Col des Roux - La Barma te nemen en niet noordelijk naar de dam te gaan. Dat doen we. Pas om 10.20 uur vertrekken we.

Het gaat door een ruig stenenlandschap onder de Glacier de Prafleur door en over half door steenslag weggeslagen stukjes pad en een klein klimmetje naar de Col des Roux (2804 meter). Daar is het uitzicht op het meer en het decor van gletsjers er achter om van te snoepen.

De afdaling is heet. Soms scharrelen tussen of klauteren over grote steenblokken.

We rusten uitgebreid uit bij het hutje op La Barma. Drinken er wat en babbelen met Duitsers die vanaf de dam naar hier, zo'n 2 ½ kilometer zonder veel hoogteverschil, zijn komen wandelen. Ze moesten alleen vanaf het pad beneden naar hier 'n meter of zestig stijgen. Ze vinden ons duidelijk binken. En dat vlijt...

We dalen af naar het pad, 'n weg eigenlijk, langs het stuwmeer en vervolgen die naar het zuiden, uitkijkend naar een plekje om te kunnen kamperen. We komen behoorlijk wat mensen tegen. Veel van hun zullen de route Arolla – La Grande Dixence hebben gelopen die wij morgen dus andersom doen. We zijn een beetje chagrijnig omdat we geen goed plekje kunnen vinden. Moeten op een bepaald moment terug omdat een niet zo goed plekje toch het enig haarbare lijkt. Op 2400 meter, een plaatsje onder de naam Le Liapay op de kaart, zetten we het tentje op.

We rusten wat uit, lummelen wat en Alef haalt water uit het beekje dat van de berg af stroomt. Een Ravenmaaltijd: goulash. Lekker. We eten er wat brood bij en stukje Unox rundvlees na. Alef gaat afwassen bij het beekje en ik ruim op. Het wordt fris. Tent inruimen, dagboek bijwerken en ... slapen.

Ik heb voor het vervolg van de tocht naar

Arolla geen kaart thuis. Kaart Rosablanchr gaat tot ongeveer dit kampeerplaatsje. Zouden we dat dan gedaan hebben met alleen de losse kaart uit het gidsje Wallischer Alpen?

Dinsdag 28 juli 1992. Lac des Dix – Arolla - Evolène

Opgestaan om 06.45 uur. Het is heel koud. Met ijs achterop de tent. Chocola gemaakt en Alef met veel moeite uit zijn bed gekregen. Het wordt weer een mooie dag. Het is kraakhelder. We voelen ons goed en besluiten onderweg te ontbijten.

Vertrokken om 08.08 uur.

Foto's gemaakt bij de hangbrug van het einde van het dal en van de "waterval uit tunnel".

Dan begint de stijging. Het gaat goed. Eerst steil door gras-hellingen waar veel Edelweis staat. En we merken dat we geacclimatiseerd raken; het tempo is nu goed. En wat een oogstrelend landschap met grijs puin, grote steenblokken, rots, gletsjer en diepblauwe lucht.

Het laatste deel van de klim naar Col Riedmatten is heel steil. Als alternatief was er de Col des Chèvres die lager is maar met ladders. En dat is voor mij misschien geen goede keus.

De klim gaat af en toe op handen en voeten. In de helling even gepraat met tegenliggers die vertellen dat de andere kant van de pas veel gemakkelijker is.

Om 11.54 uur zijn we boven. Uithijgen en genieten.

Wat een circus van gletsjers en toppen aan de andere kant. Ik heb opgeschreven Mont Collon, Boufetins, Dent Blanche, het topje van de Matterhorn en, ver weg, ook de Weisshorn. Maar de foto's zijn zo slecht dat ik dat achteraf niet meer kan zien.

We rusten lang, drinken veel en hebben een praatje met een wat ouder Zwitsers echtpaar.

De afdaling is inderdaad gemakkelijk. Een goed pad. Soms gaan we bijna rennend naar beneden. We zien verder naar beneden ook mooie egaal zwarte en bruine koeien. En een ander fenomeen; zo'n touristenmelker die op z'n alpenhoorn toetert.

Om 13.45 uur zijn we in Arolla. In 5 uur en 37 minuten dus. Vanaf Le Chable gaven ze 5 uur 45 minuten

aan. Dat is ongeveer 45 minuten vlak. We hebben dus met 20 kilo op de rug maar zo'n 40 minuten meer nodig dan die 5 uur en 45 minuten. Gaat goed dus. Zo staat het in de aantekeningen. Maar dat plekkie "Le Chable" heb ik nergens op de kaarten kunnen terugvinden.

Op een terrasje in Arolla een biertje/cola gedronken. Afgedaald naar de camping. Mooi, maar er is niets. En wij stinken. Dus naar de bushalte. Maar de bus is net voorbij gekomen. Pas na 25 minuten met lifthandjes omhoog krijgen we een ritje aangeboden door een wat ouder Nederlands echtpaar. We rijden Les Houdières voorbij en worden afgezet bij een camping bij Evolène.

Een klein plekje naast Nederlanders. Wel gras maar geen schaduw, 1 douche voor de hele camping maar wel warm water. Tent opgezet en boodschappen gedaan. Onder andere een zonnebril voor Alef, rösti, ravioli, limonade en cola, spatel en, later, een “touristenpet” voor Alef. Dan douchen. Leida gebeld. Geen groot nieuws uit Nederland. Koken. Veel gegeten. En als toetje ook nog een panenkoek die we van de burens krijgen. In de avond gebabbeld met de burens.

Woensdag 29 juli 1992. Evolène.

Om een uur of half acht opgestaan. Alef was nu eens 'n keer eerst wakker. Het is nog fris. Eindeloos gezeten, worst en kaas gegeten en later lekker brood dat het buurmeisje voor ons haalde. De was gedaan in een emmer met biotex die een paar Hollandse vrouwen ons gaven. Het was een en al bewondering voor ons. Ze hadden, zo lijkt het, ook nog de was voor ons willen doen. Je zag ze denken: dat is nog eens wat anders dan mijn Henk die de hele dag in zijn stoel voor de caravan zit en biertjes drinkt. Ja. Da's waar. Maar ik zou dat ook wel eens 'n keertje willen. Daarna eindeloos geluierd in de schaduw van de buurcaravan terwijl de was droogt. Die was bestaat uit alle sokken tot nu toe, alle onderbroeken, korte broeken, T-shirt van Alef, hemd van mij en de 2 stinkende lakenzakken. Af en toe komt er wat bewolking. Het is lang niet zo helder als de afgelopen dagen.

De schaduw achter de caravan wordt steeds kleiner terwijl ik bijschrijf. We gaan naar het dorp. Dat lopen we eerst helemaal uit aan de noordkant. Dan terug en bij de sportzaak geprobeerd branderpasta te krijgen. Een behulpzame 3 talige Zwitser vertaalt het voor de verkoopster. We leggen het in het Engels uit en hij, een Duitstalige Zwitser vertaalt het in het Frans. Talen zat dus, maar geen branderpasta. Verder naar de supermarkt (discount) waar we inkopen doen; boterhamworst, Wallischer worst, Fanta, brood, en, hoera, branderpasta. Bij de kassa vertrouwden ze me kennelijk niet helemaal: ik werd gecontroleerd (hoe precies, wat precies heb ik niet opgeschreven). Bij een andere winkel kopen we nectarines en bananen.

Op een terrasje even verderop wordt de onbetrouwbaarheid van ons wederom bevestigd: meteen betalen. Maar na een fooi blijken we voor de tweede ronde wel net als andere “nette” klanten een bonnetje te krijgen.

Op de camping betaald voor een extra nacht. Daarna gedoucht en gegeten (hutspot). Dat gedeeltelijk in de tent omdat het al langer dreigende onweer nu echt losbarst. Het hagelt grote ijsballen en er valt een plens regenwater. Als het even wat minder hard regent gaat Alef douchen. Nu is er geen file daar.

In de avond nodigen de burens ons uit. Gezellig gepraat terwijl het buiten hard regent. De buurman biedt aan ons de volgende dag een eind op weg te helpen in zijn auto.

Voor het slapen gaan nog even de afwas.

Tot hier het verslag op kaart Rosablanche 1326, 1 : 25.000)

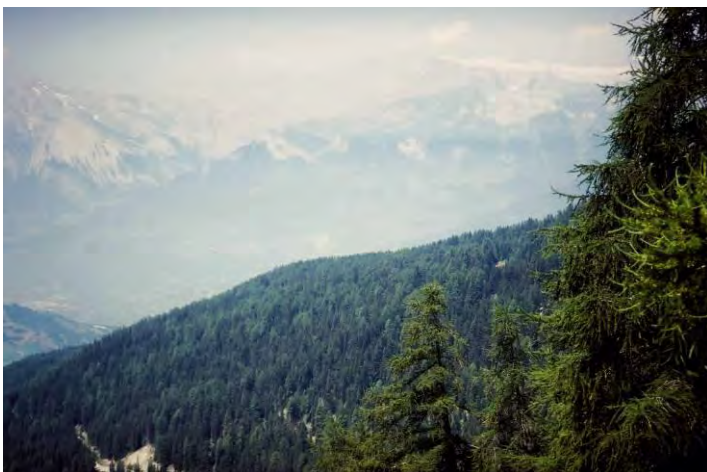
Donderdag 30 juli 1992. Evolène - Grimentz.

Verslag op kaart 273, Montana Crans / Val d'Anniviers 1 : 50.000).

Het is weer stralend weer. Ontbeten met nog wat brood, worst en kaas.

In alle rust de tent afgebroken en alles ingepakt. Het buurjongetje komt de pannenspons terugbrengen. De smeerlap had 'm verstopt. De buurman start zijn busje en rijdt ons met zijn kindertjes via St. Martin en Mase naar vermoedelijk punt 1758 m (onder Les Clos-ses).

We zoeken steeds de schaduw op. Gewoon normaal beulenwerk in de vakantie dus: tegen een berg oplopen. Het bos komt hier pas heel hoog. Vervelende warmte samen met supervervelende vliegen. Als we eenmaal in het bos zijn is 't er heel vochtig.

van vliegen.

Alef is een beetje moe of lui. Hij zeurt wat. Waarschijnlijk heeft ie dat van mij geleerd.

Maar gaandeweg gaat het beter. We komen boven de boomgrens en bij La Louère rusten we. Een groot huis waar geen sterveling te bekennen is en een aantal houten stallen. We kunnen er dus geen water krijgen. Maar ondanks het gezwoeg genieten we toch weer van de prachtige natuur. De volmaakte stilte wordt alleen doorbroken door het gezoem

Even verderop komen we langs een soort kaasboerderij waar water bijtanken bij een schuwe oude vrouw en een jonge man die ons zwijgend aanwijst waar we water kunnen nemen.

Het traject van Le Combe naar Col de Cou staat op het bordje voor 35 minuten. We beginnen in vorm te komen. Want we doen 't in dik 20 minuten. Om 14.00 uur zijn we op de pas waar

we lekker uitrusten. We hebben al weer bijna 800 meter gestegen vandaag; van 1758 naar 2528 meter. Er komen een paar vrouwen en een Franstalig gezin naar boven.

Afgedaald naar een mooi meanderende beek in de moerassige vlakke; L'Ar de Tsan.

Vervolgens over brede onverharde berijdbare weg. We zien een mooie affaire met een schaap dat een hond weet voor te blijven door de weg af te schieten en op de helling rustig aan zijn struikjes kan eten terwijl de hond hopeloos staat toe te kijken en moet erkennen dat schapen beter kunnen klimmen en dalen dan honden. Hij keert onverrichterzake terug naar zijn baas om te melden dat hij gefaald heeft bij het schapen hoeden.

We lopen bij Les Arzechon de afslag naar rechts, naar Cret du Midi voorbij. Jammer, we waren zo lekker aan het dalen. Dan terug om te stijgen naar de afslag. Steile klim van zo'n 200 meter naar het eindstation van een skilift. Het zier er troosteloos verlaten uit. De andere 2 mensen die er zijn vertellen ons dat het gesloten is en er dus ook geen water te krijgen is.

Verder naar het zuidoosten. We dalen even en lopen dan nagenoeg horizontaal. Tot onze vreugde stuiten we op een soort bewoonde grot in de rotsen waar een aantal kinderen aan het spelen is en ons wijst naar water een eindje naar beneden. Een aardige jonge vrouw staat zich daar te wassen. We excuseren ons omdat we dat zagen en wachten even. Als ze even later naar boven komt maakt ze thee voor ons. Gezellige babbels over wat we doen en zo. En als we vertrekken vraagt ze ons of we nog meer nodig hebben. Een leuke ervaring; die gastvrijheid.

Voorlopig is Vissoie het einddoel voor vandaag. Een landschap nu met veel bloemen, gras, stenen en mooie witte toppen verder naar het zuiden. We dalen weinig. Ook even een stukje terug naar het noorden over een nauwelijks belopen paadje waar we soms door de bosjes heen moeten. Dan, bij een splitsing buigt de onverharde weg af naar links over een beek en komt ons een kudde koeien tegemoet met een paar kinderen. We vragen de weg

maar ze weten het niet zo goed. Even verderop komen we bij een boerderij. De boer wijst nonchalant wat naar beneden langs de varkens. We snappen het niet zo goed maar vinden na wat rondbanjeren door het gras toch iets wat op een pad lijkt. We dalen nu wel maar het pad is heel onduidelijk en moeilijk te volgen. En dat blijft even zo; geen markering of aanduiding voor de hoogte. Het duurt eindeloos. We zijn kennelijk op weg naar Grimentz. Maar het is vervelend dat we zo weinig dalen. Ik heb er eigenlijk genoeg van maar we kunnen gezien de

terreingesteldheid en de hoogte niet kamperen. We zijn te laag om water uit een beekje te halen. En het wordt maar later.

Na eindeloos gedoe komen we in Grimentz. We zijn het ook helemaal zat. 'N paar oudere mensen wijzen ons weinig overtuigend naar ver achter het dorp als we vragen naar een camping. En inderdaad. Na het hele heel toeristische dorp te hebben doorgesjouwd stijgen we en na nog weer 'n keer vragen komen we om ongeveer half negen op een vrije kampeerplaats.

Lekker gegeten van een Ravenmaaltijd en daarna in het donker, in de heel sobere wc wassen. Fijn die koplampen.

Heerlijk slapen na deze vermoeiende dag.

Tot zover de aantekeningen op kaart 273, Montana Crans / Val d'Anniviers 1 : 50.000

Vrijdag 31 juli 1992. Grimentz – Visp.

Aantekeningen op 274, Visp, 1 : 50.000

Ongeveer 08.00 uur opgestaan. Het was al heet in de tent.

Spullen ingepakt en om ongeveer 09.30 uur vertrokken. Pogingen om al snel een lift te krijgen mislukken. Weinig verkeer hier. We lopen het dorp door om in de hitte verder te komen in de hoop dat verderop de weg uit Zinal erbij komt en we meer kans op een lift hebben. Maar dat blijkt niet nodig. We krijgen een lift van een Duits stel met 'n zoon van 'n jaar of twaalf tot Sierre. Een enthousiast gesprek met ze over wat we gedaan hebben. Op de parkeerplaats langs de grote weg door het Rhonedal zetten ze ons af. Daar, bij een kiosk drinken we limonade. We zien er een grote sprinkhaan.

Daarna krijgen we vrijwel meteen een lift naar Visp van een gezellige jonge vrouw van 'n jaar of 25. Ze vertelt ons enthousiaste verhalen over haar bergervaringen en zet ons voor een camping in Visp af.

Het is heet. En zowat alles hier is Nederlands. We vinden een plekkie achter een boom en doen alles heel rustig.

We doen de was met een geleende emmer. Verder rondlummelen en daarvan uitrusten tot om ongeveer 17.30 uur Frans komt aanrijden. Hij heeft eindeloos veel files gehad in de laatste kilometers.

We gaan samen eten en komen daarna om in de chaos bij het uitzoeken van eten voor de komende dagen. Maar er komt uiteindelijk ook weer ordening. Ondanks de moordende hitte.

In de avond naar het dorp om op een terrasje het gemis aan lekkers voor de komende dagen vast te gaan goedmaken. Dat lukt bij Frans en mij na het vierde biertje. Daarna op de camping een douche in het donker en slapen.

Zaterdag 1 augustus 1992. Visp – Stalden – Bistinenpas.

Frans maakt ons om 07.30 uur wakker. Hij heeft lekker brood meegebracht waarmee het goed ontbijten is. We pakken alles in en gaan naar Visp voor inkopen: een nieuwe pickel (ZFr. 74,00) + Schutzen (7,50) en 2 broden. Dan terug naar de camping, alles ingeladen en vertrokken.

In Stalden de auto gestald in een parkeergarage. Hij mag er voor 20 Franken staan tot woensdag 04.00 uur. Dan het baantje omhoog naar 1900 meter voor 8 franken per persoon. We moeten één keer overstappen en komen lekker hoog op de berg in het verstilde dorpje Gspon. Het lijkt ook niet een dorpje waar het in het skiseizoen druk is.

Om 11.50 uur vertrekken we richting Gebidumpas. Eerst door bos, soms stijgend en dan weer dalend. De boomgrens ligt hier op wel 2000 meter.

De pas (2201 meter) is een kale hoogte waarop vanaf een andere weg zelfs 'n motor en 'n brommer komen. We rusten in een koele wind en een betrek-

kende lucht op een lange grashelling.

Alef heeft last van zijn onder-

been en gaat bij het dalen de stokken van Frans gebruiken. Dat lijkt te werken. We dalen tot beneden in het Nantal en beginnen de hete stijging naar de Bistinepas.

Er wordt dus massaal afgezien en gezweet. Om 18.20 uur komen we op pashoogte. Het is inmiddels ook tijd om uit te kijken naar een kampeerplaatsje. Alef en

Frans vinden dat even noordelijk van de pas onder de Staffelgrat. Op afstand zijn er veel schapen.

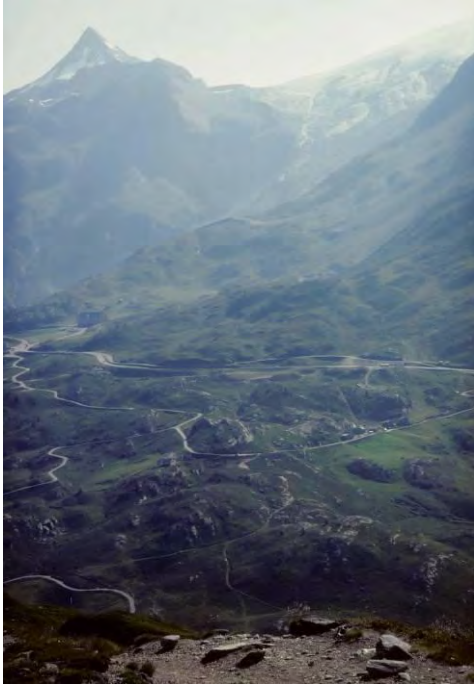
We eten eerst heerlijke (zoute) soep en daarna macaroni waar Alef en ik wat worst bij doen. Dan even lekker het zweet weg wassen. Alef en Frans klimmen nog wat voor een fotootje. Bij de koffie geen koekje maar regen en onweer. Frans komt nog even bij ons in het tentje. Maar dat is krap en benauwd bij 3 personen.

Zondag 2 augustus, Bistinpas – Simplon – Gondo – 1760 meter

Weer om 07.30 uur door Frans gewekt. Hij heeft, als altijd, slecht geslapen. Ontbijt met heerlijk brood en wat appelstroop in prachtig weer.

Na alles weer ingepakt te hebben om 09.10 uur vertrokken. We dalen af naar de Simplonpas en moeten het laatste stukje weer flink stijgen. Op de pas (2000 meter) om 10.40 uur. Daar hebben we de tijd om koffie te drinken want om 11.45 uur gaat de bijna lege Postbus naar Gondo door de prachtige Schlucht die we zo langzamerhand al goed kennen.

In een snikheet Gondo waar we om 12.15 uur zijn (855 meter) halen we brood, chocola en water. Om 12.40 uur beginnen we de lange hete klim met beginnende blaren bij Alef en mij en

een protesterende linkerschouder bij mij. Over een onverharde weg waarover ook nog auto's kunnen rijden. We weten zo'n 2400 meter omhoog te moeten terwijl we nu al enorm zweten omdat het bloedheet is.

Om 14.30 uur is het tijd voor wat rust en een lunch. In Zwischbergen aan de beek. Alef gaat even helemaal te water en versiert wat drinkwater bij een huis aan de andere kant.

We gaan verder. Nog steeds aan de noordelijke kant van het dal. Een wat zuur idee dat we waarschijnlijk morgen om deze tijd nog steeds omhoog lopen zwoegen. Maar het wordt wel rustiger. Af en toe toch nog een auto die ons tegenkomt. Het voordeel is wel dat de stijging meevalt. We zien een steenbok hoog boven ons aan de zuidkant.

Hier lopen we van mijn Vispkaart 274 (1:50.000) en Simplonkaart 1309 (1:25.000) af. De kaarten voor het vervolg zijn Mischabel, 284, 1 : 50000 of Saas, 1329, 1: 25.000. Had ik die? Of lopen we verder op een kaart van Frans?

Om 17.30 uur komen we bij een klein stuwmeertje. Er is daar (1760 meter) ook een mooi kampeerplaatsje. Toch alweer zo'n 900 meter gestegen dus.

De tentjes zijn goed vlak op te zetten. Frans nogal ver van ons af. Wegens ons geouwehoer, verklaart hij. We koken eten (nasi), doen de afwas, wassen ook ons zelf en maken een kampvuurtje van het hout dat Frans en Alef aan slespen.

Maar, helaas, om 21.30 uur weer regen. Na even met z'n drieën in ons tentje te hebben gezeten gaat Frans weer naar zijn eigen bivakzak. Wij slapen. Het heeft kennelijk tot 01.00 uur in de nacht geregend.

Maandag 3 augustus. Zwischbergen – Zwischbergenpas – Almageller Alp.

Weer een stralende ochtend en weer door Frans gewekt om 07.30 uur.

Na de gebruikelijke ochtendperikelen vertrokken om 09.00 uur. Hoe zal het zijn, hoe hoog zullen we komen?

Het gaat goed. Eerst een vrij matige stijging. Het gaat goed. Dan naar rechts draaiend een steil stuk tussen gras en struiken door het Zwischbergenpasstal in. Dan wijst een bordje nadrukkelijk weer naar rechts terwijl het pad volgens de kaart rechtdoor gaat. Kennelijk is er een nieuw pad gemaakt. We stijgen snel hoewel we naar het gevoel min of meer terug lopen. We krijgen dan op een zeker moment ook een prachtig uitzicht op ons kampeerplaatsje van afgelopen nacht. Het is 10.45 uur. We zijn op 2300 meter en al een beetje moe en prikkelig. Verder. Nu wel richting pas.

Grote pauze om 13.10 uur. Op 2300 meter. Een schitterend pad met uitzicht op de gletsjer voor ons en de rafelige Portjensgrat. Er zijn hier nog schapen.

Nieuwsgierige beesten met zwarte koppen die soms bij elkaar op sneeuwveldjes gaan liggen.

Door een passage met vaste kettingen en een soort trap.. We komen op de gletsjer. Af en toe even wat rots, dan weer firn. Heel zwaar nu. Een indrukwekkend en onheilspellend landschap deze verlaten gletsjerketel.

deze gletsjerkom wel schitterend.

We realiseren ons dat we de pas vandaag wel zullen halen maar het is echt loodzwaar, dat stijgen door de sneeuw. Maar de hoogte gaat nu waarschijnlijk ook wel meespelen. Dan komt de mist. Een heel dikke mist. Soms een zicht van hooguit 20 à 30 meter. Als dat zo blijft hebben we een probleem. Maar af en toe is er meer zicht en kunnen we de route zien. Door die mist is het beeld van

We naderen het eind van het dal. Voor ons grauwe rotsen. Naar rechts over een puinhelling. We naderen de pas. Weer sneeuwvelden en puinhellinkjes. Frans herkent de graat die van de Weißmies omlaag komt.

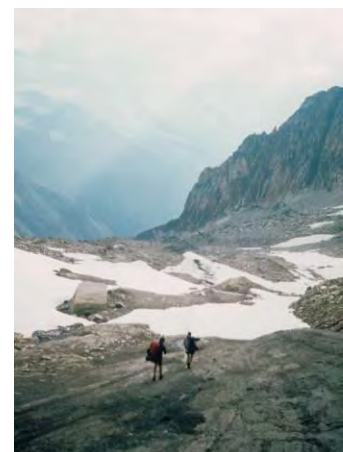

Op pashoogte om 17.20 uur. Op 3270 meter. We zijn ontzettend moe maar krijgen als beloning een grandioos uitzicht op Mischabelgroep en Monte Rosa. Daar hijgen we bij uit, maken foto's, knabbelen wat en maken plannen. We zien de hut zo'n 300 meter lager, maar willen een stuk lager, op ongeveer 2300 meter, kamperen.

Op de plaats waar de zuidelijke beek bij "onze beek" komt. Daar is het vlakker.

Het eerste stuk van de afdaling is heel vervelend. Het is erg steil, met gruis, stenen en sneeuw die bij Alef en mij van bovenaf in de schoenen komt. Zo'n 200 meter onder de pas merkt Frans zijn horloge te hebben verloren. Hij gaat terug. Naar het plekje waar hij in de sneeuw is gestruikeld. En, hoe bestaat 't, hij vind 'm terug. Nota bene zag

Alef 't ding door de verreijker schitteren in de zon op die plek.

Na nog wat sneeuwveldjes wordt het pad weer wat vriendelijker. Langs de Almagellerhütte naar beneden. Het landschap wordt ook weer groener. We zien weer gras en struikjes.

Op 2600 meter gaan we kamperen. Verder naar beneden, naar de eerder afgesproken plaats gaan

durft met name Frans niet aan omdat we dan volgens hem te dicht bij hotel Almageller Alp komen en hij ervan overtuigd is dat we dan door de koddebeier worden gepakt en in het gevang geworpen. We zetten dus de tentjes op. Voor mijn gevoel moeten Alef en ik die nacht nagenoeg staand tegen de achterkant van de tent slapen. Een wat prikkelige sfeer dus terwijl goed bekeken alles eigenlijk goed gaat. Want we hebben een goede dag gehad. Een behoorlijke prestatie geleverd.

We zien lampjes vrij hoog in de bergen aan de overzijde. Er moet daar een hut of zoiets zijn. Na het wassen en afwassen gaat het verdori om half tien in de avond weer regenen zodat we al vroeg in de avond in ons tentje liggen/staan om te kijken hoe dat slaapt.

Dinsdag 4 augustus. Almageller Alp – Saas Almagel.

Natuurlijk weer stralend weer en natuurlijk ook weer om 07.30 uur opgestaan om ruim anderhalf uur later te vertrekken.

Het is al heet als we langs Hotel Almagel lopen. En het wordt steeds heter naarmate we lager komen. En ook steeds drukker.

Ongeveer 100 meter boven Saas Almagel schreeuwt iemand uit een groep luidruchtige Nederlanders Alef toe met de vraag hoe hoog ze al zijn. Veronica wint hier, denk ik als ik zo mijn vooroordelen bevestigd zie. (Voor latere

lezers: Veronica was toen de grootste pop en popi-omroep en het grote voorbeeld voor de pulp die er daarna is bijgekomen).

In Saas Almagel om 11.00 uur op een terrasje om de tocht te vieren met een glas. Alef en ik blijven daar terwijl Frans de auto gaat ophalen. Hij vertrekt even na half twaalf en is zo'n anderhalf uur later terug. Hij heeft intussen ook drie campings gezien. We rijden naar het noorden en vinden op een camping tussen Saas Almagel en Saas Grund een plekje aan weerskanten van een tent met 'n paar Franssen. Daar de tent opgezet, was gedaan en naar Saas Almagel voor wat boodschappen. Ook batterijen, geld en dat soort dingen. Het is bloedheet hoewel er een lekker windje staat. Fijn dat het hier nog vrij hoog is.

Op de camping wat rond geluierd en begonnen met sorteren van de spullen voor de klim naar de Weißmiesstop.

In de avond naar de kroeg tegenover de camping. De 5 pinten die Frans en ik dronken waren heerlijk maar duur. Overigens was hier ook de bediening Nederlands. We overleggen verder maar weten nog niet zeker wat we boven doen; kamperen of de hut in.

Woensdag 5 augustus. Saas Almagel – Weismieshütte - ... gletsjer – Weismieshütte.

Alles als andere dagen wat weer en tijd betreft. De tent helaas nat ingepakt en ook de rugzakken om eventueel hoog te kamperen. Het sjouwgewicht is nu hoog met die natte spullen en ook het klimgerei. Een goed excuus dus om het voor 45 Franken te presteren om én onze spullen én ons zelf in zo'n gondeltje te laten inblikken voor de deksel er al weer op gaat en naar Kreuzboden vertrekken. We zijn daar om tien uur in de ochtend.

Bij de koffie op dat al veel koelere (hoogte) terrasje besluiten we toch maar naar de hut te gaan. Het grote voordeel is dat we geen tent hoeven af te breken en mee te sjouwen of gewoon te laten staan met allerlei spullen er in. Maar ook het feit dat we bij de hut weer zo'n 300 meter hoger zijn en we daar gemakkelijk in de nacht, om drie uur kunnen opstaan. Een klein zwoegpartijtje dus omhoog naar de hut.. We zijn daar om 11.45 uur.

We gaan alles drogen; de tent, de sokken etc. en eten wat. Bij de inschrijving voor de nacht (16 + 16 + 8 Franken) lukt het om slaappleatsen beneden bij het raam te krijgen. Het is natuurlijk moeilijk uit te leggen in een berghut dat ik moeite heb met een slaappleats boven een ander. En ook nog bij een raam. Dat zal gunstig blijken te zijn voor de zuurstofvoorziening.

Frans krijgt advies van een paar Nederlanders over de route omhoog. We beginnen intussen de mandjes en rugzakken te pakken en besluiten die middag het pad te gaan verkennen dat we de komende nacht in het donker moeten doen en op de gletsjer de Flaschenzug te

gaan oefenen.

Zonder veel spullen lopen we dus snel de 300 à 400 meter omhoog langs het Hohsaashotel dat overigens ook een (duurdere) hut blijkt te zijn. Verder bemiddelen we tussen een man en een vrouw die elkaar zijn kwijtgeraakt en de Wirt van dat hotel die een berichtje heeft (???). Na wat mooie uitzichtpunten komen we bij de gletsjer. De Trifftgletsjer op 3098 meter.

De berg ziet er indrukwekkend uit. We zien stipjes van mensen die aan het afda-

len zijn. En er valt ook wel eens een steen of ijsbrok naar beneden. Dat maakt het een beetje onheilspellend.

Het spelen met de touwen begint. Na een foutje lukt het Alef om zonder de plaatjes die Frans steeds pleegt te raadplegen de opstelling van touwen en ijshaken te maken die Flasschenzug heet. Het resultaat is voorstelbaar; een glunderende Frans die uit een (ongevaarlijke) gletsjerspleet wordt geheen en een dreigende van Schaik die, ziend dat anderen het soms sneller doen dan hij uit het boekje kan reproduceren, mij aankijkt en Alef bedreigt met termen als: "ik zal 'm". Het saldo van deze gevoelens is toch opgetogenheid en een goed gevoel.

We rennen in een half uurtje terug naar de hut waar we om ongeveer half zeven zijn. Terwijl Frans en Alef druk in de weer zijn met de mandjes en Alef zich wast begin ik met eten koken.

De anderen eten bijna allemaal in de hut. Het is dus rustig buiten.

En even later, als iedereen gegeten heeft, komt zowat iedereen weer naar buiten. Er wordt dus heel wat af gebabbeld en opgeschept. En om 'n uur od acht, half negen, gaan we ook maar naar binnen. Daar zijn nog wel wat mensen. Maarkennelijk zijn er ook heel wat al naar bed. Wij drinken twee pilsjes en gaan om 21.30 ook naar het slaaphol.

We schrikken als we de deur naar dat "Matrazzenlager" open doen en vallen zowat om van de hete walm van zweetlucht die ons tegemoet komt. Frans laat dat ook hoorbaar merken met een "H'oeoeoe". Het went. Met wat schuifelen in het half donke en zo weinig mogelijk geluid te maken om de slapers niet wakker te maken lukt het de noodzakelijke kledingstukken uit te dioen en voor het matras te leggen en te gaan liggen. In mijn herinnering las Frans bij het raam, dan Alef en dan Ik. En naast mij aan de andere kant nog 'n stuk of vijf slapers in de benedenlaag.

Het slapen lukt niet echt. Maar er is een zacht matras, het is doodstil op wat gesnurk en slaapgrommen na en de lucht went ook.

Donderdag 6 augustus. Weißmieshütte - Weißmies – Weißmieshütte – Saas Almagel.

Helaas. Alleen nog korte kreterige aantekeningen op een klein papiertje:

Om 03.10 uur staat iedereen op. Wij ook. We zijn als enigen buiten en we maken op ons gemak thee in het donker. De anderen staan allemaal in de rij in de hut.

Om 04.00 uur, het is nog pikdonker, vertrekken we. Omdat het in de nacht, bij het licht van onze koplampjes, toch anders is dan overdag, raken we van de “normaalroute” af maar ontdekken een nieuwe route naar de gletsjer waarbij een paar Italianen ons dankbaar volgen.

Om 05.00 uur zijn we bij de gletsjer. Het klaarmaken voor de klim met gordels, touw, stijgijsers etc. duurt lang. We zijn er een vol uur mee bezig. Om 06.00 uur beginnen we op het ijs. In schemerend daglicht. Al vrij snel wordt eerst Frans en daarna Alef onwel en moeten uit de broek. Natuurlijk de vraag of we moeten omkeren. Het is ook zwaar, dat klimmen door de sneeuw, dat steeds letten op het touw, het vaak smalle spoor, uitkijken op verraderlijk uitziende plaatsen waar sneeuw en ijs niet betrouwbaar lijken voor de volgende stap. Daarbij komt dat zij het merendeel van de spullen meedragen en ik geen extra last heb. Maar zowel Frans als Alef komen er doorheen. Waarschijnlijk is er toch wat met het water in de hut niet goed geweest.

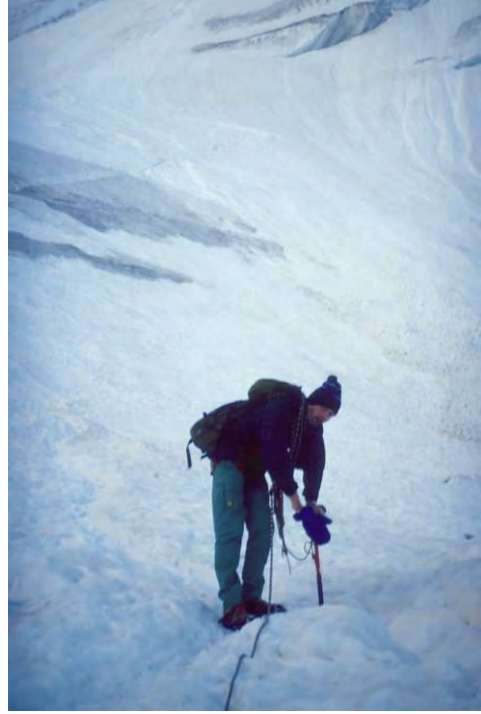

Om 06.00 uur beginnen we op het ijs. In schemerend daglicht. Al vrij snel wordt

We hingen verder, genieten van het indrukwekkende landschap om ons heen: de enorme diepte in de ijsheiling naast en achter ons en de prachtige zonnige dag die er zit aan te komen.

Maar we balen van het zicht naar boven waar we ver voor en boven ons stipjes zien, van sommige groepjes die ons passeren, van de stappen die we doen en alleen intense vermoeidheid en nauwelijks voortgang opleveren. Maar ondanks het afzien komen we steeds hoger.

Zo gaat het zuchtend, hijgend, bij een foute stap binnensmonds vloekend, maar dus ook genietend van al het moois verder. Maar langzaam begint bij mij de scepsis over de vraag of we, of ik, de top zal halen plaats te maken voor opgetogenheid vanwege het vertrouwen dat groeit omdat we wel degelijk steeds hoger komen en Frans en Alef duidelijk in betere doen zijn dan in het begin van de klim op het ijs.

Toch is het weer een domper als we op ongeveer 3800 meter zijn en we het steilste stuk van de klim voor ons zien. Jee, wat steil. En dat met vreselijk vermoeiend sneeuwstampen op stijgijsers. We raken alledrie buiten adem maar het lukt wel.

Victorie. Om 10.00 uur staan we op de top en breekt bij ieder eerst inwendig en daarna ook naar de ander toe het feest los. Die rare Frans heeft 't 'm gelapt. Om een jochie van 16 met z'n door te veel eten (of drinken) wat te zware Pa mee te nemen naar de top van een vierduizender. Dat wordt gevierd met handen schudden, een omhelzing van vader en zoon en de topreep die ik niet of nauwelijks door mijn strot kan krijgen.

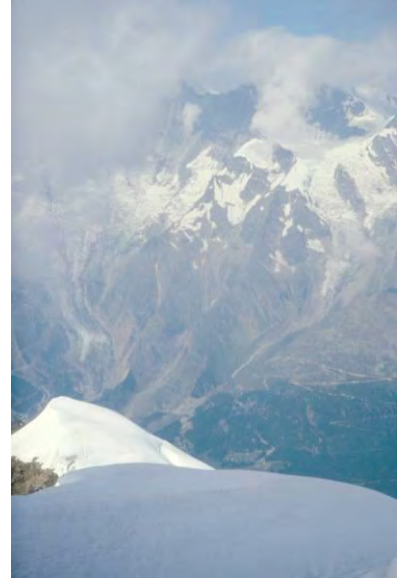
Het uitzicht is fantastisch. Jammer genoeg niet helder. Maar toch een riante blik op de gletsjerwereld van Monte Rosa, de Mischabelgroep met de oa de Dom en de buurtoppen van onze berg, de Fletschorn en Lagin-

horn in wat nevel en veel zon.

En, voor Alef en mij, wat een heerlijk gevoel dat de tamelijk extreme inspanningen van de afgelopen 10 dagen en vooral die van vandaag na een nacht met nauwelijks slaap goed zijn gegaan en de epileptische aanval in januari bij Alef dus fysiek en psychisch overwonnen is.

We zijn samen met een Zwitserse stel boven. Zij maken een topfoto van ons. En wij van hun natuurlijk.

We zijn totaal zo'n half uurtje op de top. Bezig met genieten, foto's, uithijgen, 'n praatje met de Zwitsers. Die vertellen ons dat het vandaag nationale Weißmiesdag is. Nou, dat hebben we dan mooi uitgekozen; per ongeluk op die dag naar boven terwijl verder iedere Zwitser die nog uit zijn rolstoel kan komen probeert op deze dag de Weißmies te beklimmen. We zien ook dat er nog behoorlijk wat klimmers naar boven komen.

Na een half uurtje hebben we het wel gezien. Er zijn inmiddels ook anderen boven die proberen een topfoto te maken waarbij ze er allen op staan. En zo groot is de top niet. Dus weer begonnen met de afdaling. We komen nog tientallen klimmers tegen in het steile stuk onder de top. Goed te horen dat zij harder hijgen dan wij.

Maar aan de andere kant bij ons grote concentratie nodig om goed af te dalen, niet te struikelen over het touw en er niet op te gaan staan. En dat valt niet altijd mee in dat smalle spoor zo diep in de half smeltende sneeuw. Zeker niet omdat Frans

voorop loopt en kennelijk inspiratie heeft. Hij loopt zo hard dat Alef en ik 'm moeten temperen. Hij lijkt Houbeest wel!

Na een stopje op een vlakker stuk onder een mooie Wächte loop ik voorop om Frans te temmen.

Op 3450 meter een nieuwe verrassing: Alef zijn stijgijsjer begeeft het. Gebroken. Gelukkig ziet hij kans om zonder dat kreng verder af te dalen. Wel in aangepast tempo.

Om 14.00 uur zijn we bij hotel Hohsaas. Bij een groot glas heerlijke limonade besluiten we naar het dal af te dalen en een stuk met het baantje te gaan. Zo'n drie kwartier later gaan we verder; vermoeid, loom en duf.

Bij de hut in voortgaande loomheid de rugzakken gepakt en de stoffige afdaling naar Kreuzboden begonnen.

Als we daar zo'n daaldoosje nemen onderneemt Frans een poging de cabine 'total loss' te koppen. Na controleren van de schade blijkt dat we er toch nog wel mee naar beneden kunnen. Frans zijn hoofd ziet er vreemd uit na zijn Kamikaze actie. Maar ja, ... niet echt vreemder dan vroeger. Om 16.20 uur zijn we terug beneden in de hitte. We doen waggelend van vermoeid-

heid en loomheid boodschappen in Saas Grund. Toch weet Frans met redelijk enthousiasme de auto te besturen naar de camping tussen Saas Grund en Saas Almagel.

Tot zover de aantekeningen.

Op de foto hiernaast is te zien dat Alef na de klim zijn rechterbeen niet meer op een min of meer normale manier aan zijn lijf heeft staan en is ook te zien dat Frans terwijl ie eet weer denkt: "Ik zal 'm."
Maar hij zint nog op wat precies.

Verder laten de foto's zien dat we in ieder geval de Grimselpas hebben genomen op de terugweg. Daar nog een paar foto's.

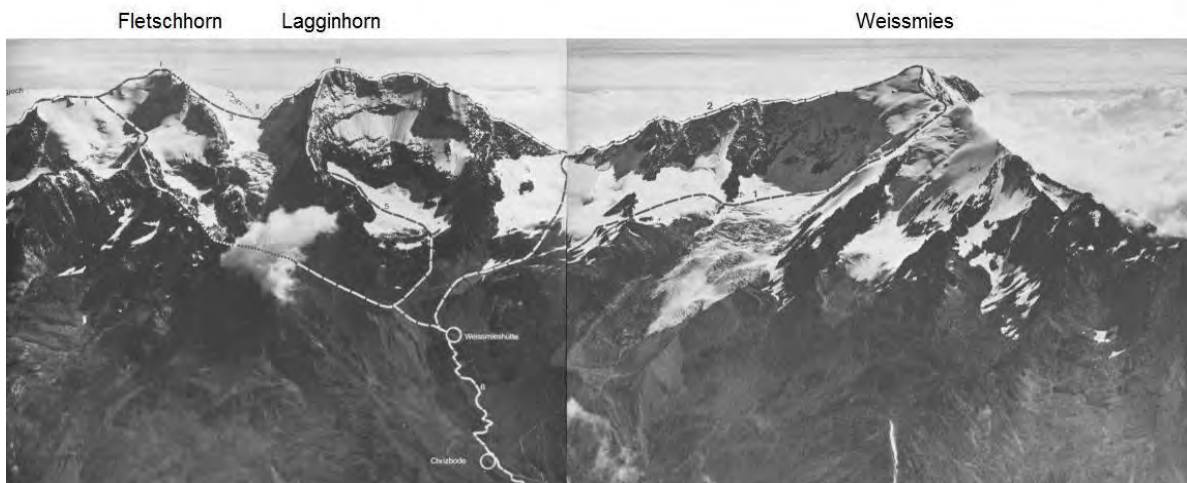
Links de "Grimselsee" en rechts ...
Nee. Ik spring niet!

Hieronder een foto waarop de Finsteraarhorn, ook bedwongen door sherpa Schaik, net te zien is. Vanaf de weg noordelijk onder de Grimselpas.

Hieronder het foto-overzichtje en de tekst van de Weißmies klim.

Het zijn twee aan elkaar geplakte bladzijden uit het klimgidsje Walliser Alpen. De bladzijden 43 en 47. En rechts de beschrijving van de klim zoals wij die gedaan hebben (blz 46).

Weißmies, 4023 m

Mäßig leimt erreichbarer Gipfel mit herrlicher Aussicht auf die Mischabelgruppe und das Monte-Rosa-Massiv.

- 141 Westgrat. Von der Weißmieshütte in östl. Richtung folgt man dem Weg zuerst steil aufwärts bis zu einem ersten Absatz. Von hier nach rechts (südl.) durch ein Bachbett über einen Moränenkamm aufsteigen (Steinmännchen bis 3200 m (westl. unterhalb P .. 3330). Hier betritt man den südlichen Hohlalbugletscher, den man quert und zuletzt kurz und steil zum P. 3210 absteigt, wo man den Triftgletscher betritt. Über dessen nördl. Arm (der Weißmies-W-Grat teilt diesen Gletscher in zwei Arme) wird der W-Grat zuerst über flachere, weiter oben über steilere Schneehänge (meist problemlos zu überwindender Eisbruch) erreicht (3 Std.). Über den hier ansetzenden überwächerten Firngrat erreicht man in 1 Std. den Gipfel des Weißmies (4 1/2 Std. von der Hütte), leicht. Steigeisen erforderlich.

- 142 Westflanke. Bei günstigen Schneeverhältnissen können gute Steigeisengeher von der Weißmieshütte folgenden Weg einschlagen: Statt vom flamen Triftgletscher der R 141 mehr nach rechts den W-Grat zu erreichen, kann je nach Zustand des Bergschrundes und der Eisflanke der Gipfel mehr oder weniger direkt erreicht werden. Länger und schwieriger, aber interessanter als R 141 (5-6 st).
- 143 Südostflanke. Vom Zwischbergenpaß (R 121) erreicht man über einen der längsten Glissadenhänge in nordwestl. Richtung

Vrijdag 7 Augustus.

Zijn we die dag terug gereden, naar Nederland, of hebben we uitgerust en zonder haast ingepakt voor de terugreis om die op zaterdag 8 augustus te doen?